

OM

*Nrut*



*Prakasam.*

602  
5/12

*( Swami-Ramalingam )*

BY

*T. Sambasivam*

MADRAS.

1911.

*Annas]*

*[Postage extra.*

dras.

OM

# Nrut — — Prakasam.

( *Swami-Ramalingam* )

BY

*T. Sambasivam*

MADRAS.

---

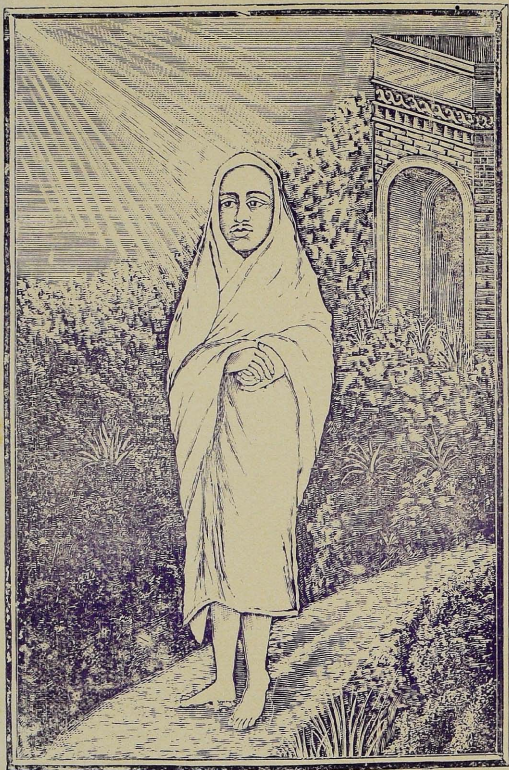
1911.

---

2 Annas]

[Postage extra.

REGISTERED COPYRIGHT.



*Swami Ramalingam.*

# "ARUT PRAKASAM."

## P R E F A C E.

It is my earnest desire to publish a book containing the Swami's life and miracles which may be found useful to my friends and countrymen many of whom know not much of how Swami led his life. At the commencement of this work, I was rather diffident about the mode of reception it would meet with in the hands of my brethren but since, I have been able to collect facts from various gentlemen whom I take not only for friends but for guiders of life as it were; the chief among them is Mr. Poovai Ashtavadanam Kalyanasundra Mudaliar Avergal who has given me facts collected from various sources thus enabling me to compile this book "ARUT PRAKASAM" in continuation of the first publication "Swami Ramalingam." My warm thanks are due to the wilful actions rendered in connection with proof sheets by one of my beloved friends Mr. T. C. Rajagopaul Pillai.

The so called miraculous powers of our Siddha Purusha are no doubt jugglery, for the display of the ordinary jugglers is highly incomprehensible if not super-human. But what to say of the miracles of Swami—miracles that came out involuntarily to exhibit his benigness! It is, I may say, the fruits of Siddhies, the effect of the long tilling of his mind in the practical field of Philosophy.



Before we begin to realise the object of the great Swami it is essential that we should try to instruct ourselves in "The ideas of that noble self." A work of this kind is a keen felt want in understanding that all kinds of Siddhies are the results of the development of the mind.

Suggestions for the improvement of this work will be thankfully received.

T. SAMBASIVAM.

**OM TAT SAT OM.**

**"Chitambaram The Paradise"**

———:( o ):———

1. There's a home for little children  
Above the bright blue sky  
Where Nataraj lives in glory  
A home of Peace and Joy  
No home on earth is like it  
Nor can with it compare  
For every one is happy  
Nor could be happier there. (SIVOM)
2. There's a friend for little children  
Above the bright blue sky  
A friend who never changes  
Whose love will never die  
Our earthly friends may fail us!  
And change with changing years  
This friend is always worthy  
Of that dear name he bears. (SIVOM)
3. There's rest for little Children  
Above the bright blue sky  
Who love the Blessed Redeemer  
And to the father cry

A rest from every turmoil  
 From sin and sorrow free  
 Where every little Pilgrim,  
 Shall rest eternally. (SIVOM)

4. Our Father's house is full of bliss  
 And there's room for all  
 He welcomes with forgiving kiss  
 O' hear his loving call  
 Return, Return! (SIVOM)

5. The feast of Joys awaits thee there  
 The precious robe and ring  
 O' haste thy Father's gifts to share  
 O' haste His praise to sing  
 Return, Return! (SIVOM)

## **"ARUT PRAKASAM."**

In view of the significance of love, we have now arrived at a new fact that love is the rose of joy. It is a fire that kindling its first embers in the narrow nook of a private bosom. Love starts to one whose mind should be reduced into absolute quiescence to allow the expansion of consciousness. This can be done clearing away all passions for the objects of the senses which is done by slowly drawing ourselves away from the wordly objects through the more powerful attraction of the self must be practised continually. Meditation resulted either from vast studies or from any means takes its prominent part to realise the unity amidst the multiplicity of the world, drawing our mind in, to meditate on One. Such developing faculties by degress will fix his mind on the object of devotion. The central thought later on must be slipped off, and the mind must be kept in the position gained and the highest point attained. A voice shall be heard of where silence exists. So first of all, we see on the whole there is no such thing as prayer to God with word of mouth; but God only shines out in the stillness. Such attainments can be exemplified by the fact that as the soul vivifies the body, so it is that the embodied soul is vivified in union with supreme Light or Intelligence. Soul of such attainments is called the soul of perfection. Round it all the Muses sing. This is the true meaning of Arutprakasam.

Nothing is not beautiful, seen from the point of the Intellect or as Truth. He is a new man with new perceptions and does not longer appertain to his family ; he is somewhat ; he is a person ; he is a soul. He is a palace of sweet sounds and sights. He always soliloquises. His soul is wholly embodied and the body is wholly ensouled. He is the emblem or the semblance of a divine spirit. Such a mighty 'man' is he whose noble acts are now brought to the notice of the public and that man is Mahatma Ramalingam. This Sadhu must have completely transformed himself and made for himself a new being and made himself a new being. He is endowed with such powers and has a wonderful and mysterious alchemy in himself, a mere touch whereof will make everything gold or any such things as he desires. In the material world, one thing cannot be changed into another a metal into earth or earth into wood. In the mental world, it is not so. Sometimes one substance is changed into another in no time, pleasure in no time anger, joy sorrow, love hate, friendship enmity, sinner a saint in the twinkling of an eye. This powerful mind can be able to change its whole shape to the very perfection of changeability when the alchemy sets in. This is the end and aim of Arutprakasam.

Having here-to-fore dealt with the mighty divine wisdom of this great Sadhu we shall next consider in brief to pen something about the other aspects of his

noble soul. It is of late. I have seen in the Lokopakari (a fortnightly Tamil Journal dated 20th November 1911) that Mr. V. Muthukumarasawami Mudr. B. A. has written a letter to the editor of the paper to say that he saw this Mahatma at Singapore and conversed with him for an hour. I am glad for his arrival to Madras within 10 weeks time. Another fact is also worthy to be noted which was omitted because it was given to me by Mr. Kalyanasundra Mudr. when the book "Swami Ramalingam" was in the press. Mr. Mudaliar on the 2nd March 1910 came to my house very early morning to intimate the fact what he heard of a gentleman of Negapatam. The fact is as follows:— This gentleman was a brahman by caste. He had a son of 14 years who used to take bed along with his parents. This boy on one midnight got out of his deep slumber and began to utter Hindustani fluently. This made his father thunderstruck and ran out to call a muhammedan living adjacent to his house who hastened to this brahman's house and asked the boy what the matter was. This, to astonishment of all, the boy opened a new subject that he was one of the disciples of this Mahatma and now exists in the form of spiritual \* linga sareer near the huge mountains of Thiruvannamalai; and Swami will also appear very shortly as it is said in his glorious book Arutpa.

---

\* The composition of tamil stanzas by the author appended to this booklet will give you a full information on the subject.

After a few minutes he recovered his conscience and slept soundly who knew nothing of an alphabet in Hindustani. This is a typical example.

It is an obvious fact that to know God is eternal life and that is the only way of conquering death which fact with the help of Arutpa is proved in the next chapter that truth is only a torch light finding a thing stands behind it, so to stand behind the Arul, is the true path of uniting thyself to the Arul. He who takes delight in believing himself as immortal as God himself is said to be Jivan Muktha or the freedom of soul.

“ When man is the Master of mind  
An estate all his own ”

“ Man is not made to be  
But live and love Him free ”

“ கனியே மிகுபுல னுக்கருதி ஞான  
வொளியே யொளியா வொளி ”

“ கண்டபடி யேகண்டு காணுமை காணுமை  
கொண்டபடி யேகொண் டிரு ”

“ அறியாமை யேலிட் டறிவின்றி நிற்கும்  
குறியேற் கறிவென்ற கோலம்—வறிதேயா  
நீயுணர்த்த நாணுணரும் நேசத்தா லோ அறிவென்  
றேயெனக்கே பேரிட்ட தே (Thayumanavar.)



Truth is eternal. Truth is a genuine and real search after the Lord. It requires no prop to make it stand. It is self evident and axiomatic. Man wants Truth to know God and it is then absolutely necessary to realise the self within to get the everlasting bliss—The Supreme, the Atman, the Chat, Chit, or Anand. The powers of the mind are like rays of light being dissipated when they are concentrated they illumine everything. To be truthful is a means of making the first step upon the road towards character building and to be true loving towards the everlasting object is a method of achieving the everlasting happiness. Now the subject ARUTPRAKASAM does clearly indicate that almost all the miracles of Swami are based on truth logical and practical. These go to mark the brilliant career of his life. It is a tribute of gratitude to the memory of this religious Poet in respect of his golden Arutpa sayings in which work have been the delight of my childhood.

It is natural to believe in great men. Nature seems to exist for the excellent. The world is upheld by the simplicity of such men. It is they that make the earth wholesome. Their works and effigies are in our houses and every shortcomings of the day calls for an antidote of them.

Of those that existed and exist in the universe, I consider Swami the father of fathers since my reading his sublime and humble expressions in his Arutpa—

expressions which are my life giving pleasure. Love for great sages and their works is the purification of human mind. Man can paint or think nothing but man. So a sage is thought to be the instructor of a hundred ages. When the teachings of the great are heard, the stupid become intelligent and the wavering determined. In consideration of this reverence for the great from very early period of my life, religion on which I set a higher value than anything else occupied my mind.

I read the great Swami's work and scarcely had I come to the middle part of it when I was taken up so much that I had to complete it. The book consists mostly of pathetic verses and many a time, I shed tears while I relished within myself the melody of the songs.

An old Pandit, maternal uncle of the sage used to go to me after my school and official hours. He was a disciple and student under Swamy for about twenty years and more. He happened to express everything about Swami and in this out-pour about him he used to forget himself and knew not what he was telling all along and began to shed tears for his humble and sympathetic heart, which was cultivating from the prime of his life, what one should think, divine perfection and nothing else. He also told me many a miracle which were to me then fables, for religious scruples had no hold in me as they had been imperceptably

metamorphosed into materialistic ideas by the reading of english books.

This old man in course of time became my bosom friend and used to advise me to read the books handled by "Swami Ramalingam." Some other disciples living adjoining to my house used also to narrate his sanctifying life soothing to my religious taste which at times told upon my ordinary duties as a student. Their arguments in favour of the miracles did not satisfy me to the full extent as I was then reading a book of Parker's argument. These truths I thought, are neither supported by science nor by philosophy nor do they appeal to reason. I was in this pitiful darkness for two years, when a Bengalee saint who was lodging with me for about six months convinced me well about the arguments in favour of the Swami's miracles. He advanced the most irresistible and touching arguments.

Now I mean explaining in the next chapter "Swami's Miracles" one after another, illustrating the inspiring and supernatural principles that every one of his miracles underlay. These seem incredulous if one may say, to a mind not matured enough to yield the fruits of happiness. Each man has his special sphere and God has given him certain capabilities accordingly. Many thought that this Mahatma was a Fakir, a wonder worker, a mere dreamer, a theorist. But it is quite the contrary; he was one who learnt the lesson

that human life is all a "triumphant art" but an "art in obedience to law" and that co-operating with that law he would assist the effort which the eternal making was endeavouring to fulfil itself; thus became perfected through Him—"God." But to a raw mind whose experience is not wide in the field of philosophy, any of these articles of faith would not be readily acceptable as true unless it bases itself upon sound reasoning supported by the metaphysics of philosophy. We must question out to test every claim in the crucible of logic with the aid of the fire of reasoning kindled by true devotion to Bhakti. A Hindu Bhakta is a lover of truth and freedom. Freedom of thought and freedom of speech were Swami's guiding stars. Before the acceptance of a dogma as truth one must trace its source and weigh all the arguments pros and cons and then compare it with the highest ideals that are known in ones own country. Now the doings of the great Swami's were accepted by his contemporaries and the educated men of the twentieth century do believe them as infallible and revealed words of God. He inherited divinity as birth right. It is perhaps scarcely necessary for me to mention here that the whole world can bear testimony to his greatness as a saint. His devotion as a sweet poet, his simplicity of expression, his mode of living, and above all the wonderful miracles in his days—all these none can deny him. His expansive poetic views described in fiery celestial words have imprinted themselves in the

human memory indelibly. These words woven into a thread reveal to the reader the fact of eternity. To a pious mind, these striking words will often appear in twinkling sparkles. His supernatural power of expressions are transpiring the inmost truth of things into music and verse makes him the type of a religious poet and has added a new problem to metaphysics. There seemed a pool of honey about his heart which lubricated all his speech with fine jets of mead. He stands between truth and every man's mind. School divinity started in him at an early stage when he thought within himself; "why was I born a man and yet see the sufferings of wretches I cannot relieve." Poor helpless creatures! "the world will give you reproaches but will never give you relief." His one dream was to cultivate his religious principles to a degree that every one of his age should feel proud of having made his friendship and carried respect and honour in every society without any prejudice of caste system. The advice given to his comrades was so instructive and impressive that even a sceptic would have yielded submission not only in consideration for his age but for his homely expressions, such as "man's life is only a bubble of water, a shadow dream." He was not tired of answering any amount of questions put by men whether acquainted or unacquainted, young or old. The qualities of his youth spoke highly in commendation of his answers. The house where he lived in was next to my house where I was born.

It had a room in the second storey 8ft by 8ft and still exists unaltered. This room though small in size exhibits its own greatness and purity by the person who was born therein. His usual attendance to the temple at Thiruvottiur, near Madras, was as punctual as that of the rising sun. Friends and relatives made it a point to converse with him at evenings, while he was walking along the road or the fields. The object of the conversations seemed to have perplexed this young one roused his divine spirit to inculcate some nobler and aspiring truths by objecting to the danger of pursuing this charming study through all the immoralities and false pictures of happiness with which it abounds and thus becoming the martyr of innocent curiosity. This drew large gatherings from all places to hear the inspired talks of this noble soul. His doctrines are said to have been as refreshing as the drops of rain and his speech as sweet as the honied dew. A deterrent factor as it is to the attainment of perfection, he thought that marriage would be a clog to his nobler ideas. This, in my opinion must have been providential arrangement for him to secure his object in view.

The maiden trip of our Swami was to Chidambaram, a place which has its own fame written not only in Vedas but in the hearts of sages. To poets, it is an inspiring town if one gazes at the awe striking and the ancient site of the temples and the brilliant golden

pinnacles of the shrines, the architecture itself can teach him more than books. We see his name still fresh in the minds of the people for the good and the virtuous deeds he had done for the good of humanity have gone deep into their hearts. Our sage enjoyed a good reputation as a preacher too and was especially renowned for his fluency. There, in Chidambaram within ten years he opened religious societies having had daily and weekly lectures attended by great many audience whose devotion to his cause and his philanthropic duty towards the improvement of the public cause is ever gratifying to the sage who was encouraged by that spirit. His sayings were immeasurable, nay incalculable. Our sage was just as if he were a potter whose clay was the audience whom he could mould according to his divine plan and in him, the deep seated sympathy was alloyed with infirmity which belongs to human nature. He devoted years of intense labour to the service of the people with whom, he had neither blood nor language, neither religion nor manners in common and from whom no requital, no thanks, and no applause could be expected. The last and final trip he took to Vadalur facing North West of Chidambaram was indeed very memorable, for this place is noted as a place of Pilgrimage, being only 14 miles from Chidambaram. At his infancy he accompanied his parents to Chidambaram; there he saw something new and inexplicable in the presence of our Nataraj



was even to his parents unnoticeable. What he as young man observed we can see in his Arutpa the facts narrated above in the following quotations (தாய் முநலொடு). Swami Ramalingam while a youth was playing, when the young God Nataraj appeared before him in the disguise of an old man. As to his love for an hermits life, witnesses are not wanting to prove the fact.

Prevention of cruelty to animals was his primary teachings and it is still followed without caste or creed in the petty adjacent villages near Vadalur. Secondly feeding the poor was the subject taught to all alike. Though Swami is no more physically yet his examples remain to call him a living man in the hearts of lovers. He, therefore, lives in the spiritual world—in the heart of hearts of all truth loving men.

### **His Supernatural Miracles.**

Goddess Vadivambigai of Thiruvottiur on his return from the temple of Theogaraj at an unusual hour refreshed Swami with sweets which was usually given by a Brahman lady in the temple street. There was an old man Swami Thatchinamoorthy residing in the pial of a house in the same street who was accustomed to reproach the passers by, by certain vulgar terms such as monkey, ass, bull, cow &c,. People that passed by, did not give notice to his words on account of his old age and instead of checking; they paid reverence for his grey hairs. He had many an

admirer to serve him. One morning, when Swami Ramalingam was passing on, he told the people sitting by "see there a man is going." To their astonishment, they saw a man walking along the road. This was Swami Ramalingam who on hearing went near to enquire what the matter was. Swami questioned the old Yogi about many a thing and that at last won him to his side by speaking to him of the object with which he came and shortly disappeared to the astonishment of all. One day a long walk caused Swami to sleep at the verandha of the temple, where God Theogaraj came near to awake him. Soon after he saw Him, he began to sing songs of prayers,

People of different places used to attend his lectures submissively and a few other with a pedantic pride, among the latter was Swami Thandapani, the author of Pulawar Puranam. On one occasion he wanted to defeat Swami's discourses argumentatively. The Pandit could not but yield to his answers, became very much dejected and did not take meals for a day or so. It was similar with Swami Ramalingam who felt sorry for his having been cross questioned in a large assembly but he did not allow it to play in his mind any further. The learned Pandit, a staunch devotee as he was to God Subramaniam came in front of Swami to subside his anger and to pacify the wounded feelings which he had wantonly caused in this Sadhu. It is said that both became friends

ultimately. Numberless instances go to show that this was not only the first time but many a time, such a thing had taken place when people who had come to him with wrong ideas went convinced against their follies after a short conversation. The books handled for his daily reference were Thiruvasakam and Oluvilodukkam. The pathos of feelings that he owed to Thiruvasakam were such that could not be described in words so with the other book. This great man was a darling of the human race. I admire great men of all classes those who stand for facts and for thoughts. They are thus a collyrium to clear our eyes from egotism and enable us to seek interests for the brotherhood. The search after a true Sannyasin was a dream of my youth. This after some years occupied the best attention of my manhood.

It is natural to see with admiration the existence in a city of a man who invented the aero-plane. This raises him to the credit of all the citizens. So it was with Swami too for, his wonderful display of miraculous actions in youth none failed to note.

His name suggests joy, and an exuberation of feeling in the heart when one goes deep into the details of the book Arutpa which in my opinion is the secret of the readers' joy who cannot fail to see the depth of understanding of the supernatural to which the author cuts with his fiery pen. Of all these Dravidian literatures of perfection, this book serves us as fountain-head of

all sources. The extreme delicacy of style and spirit strike the eagering souls, which are always bent upon, in the realisation of fundamental unity. I feel justified in telling other people that the people of today have received fruitful instructions from the study of Arutpa worth having and in assuring them that they are also worth their while to make a frequent reference to this golden book, they will not only pay reverence to him but I venture to think that this sect of devotees will also do their friends a very good turn. Just a word on the ethical work of Arutpa. May I say in somewhat conversational language that I am rejoiced that the study of Arutpa which to tell the truth, ever since I touched at it, is beyond description.

There is nothing wanting for a man of ordinary intelligence and education to understand perfectly well the mode of style in which the book is written to cultivate the happiness of mind as a sequel of marked progress of his study. The real usefulness of a poet does not consist in his possessing a monopoly of science incomprehensible to ordinary people and as to the truths of which science, he must be followed blindfold but consist simply in the fact that by dint of patient study and constant watchfulness of current events coupled with mental qualifications fitting him to make good use of his time he possesses an accurate knowledge of material facts which is not indispensable to a wise and realized heart when thinking absolute.

In short, the usefulness of the poet does really consist not in his knowing facts which cannot be understood by or proved to the uninitiated but only the simplicity of style clothed with sweet intuitive expressions of this Holy Saint would instantly appeal to the mind to be entirely forgetful of the wordly environments. The careful perusal of this voluminous book has considerably broadened my views on the subject of Bhakti and it naturally tempts me to be in the midst of those who narrate the story relating about Mahatmas. Above all, the value of Arutpa treating fully of divine glory is to my mind quite as great morally as it is financially if not greater. So for as I am aware that the inspired talks of our Swami closely convey the truth in true perspective to the reader as the description of a sound man. The spirit of devotion pervading his work is a marvellous characteristic of the author and the exquisiteness of his thoughts is the inspiration of the divine in him.

To draw a clear decision, we create the symbol. Philosophy is a bearing thing to any one if meddles with it modestly but if he is conversant with it more than he is becoming it corrupts the man. As every pool reflects at the image of the sun to every thought of his restores an image of the supreme good. His miraculous narrations are not under the domain of science but are celestial inspirations. People with

common reason readily will admit the veracity of these miracles and the sanity of genius is foremost in such people but sceptics will always shew their disinclination to belief. In fine his entire writings are incomparable in one respect to any one of the books of inspiration in that the truest picture of happiness is given by the deepest pathos and genial sympathy ever shewn by man.

Some years ago, there arose a conflict among men of highest pedants. Swami was then at Vadalur. Some of these so learned rich men went to pick quarrels wantonly with Swami by way of receiving instructions. During their mutual discourse they asked Swami "Are there any different meanings to the word Linguist" Swami gave out sincerely what he knew, these people on returning from Vadalur proceeded to their master explaining the different meanings of the word heard. This great Pedantic pandit filed a suit against the harmless saint with a view to avenge him for a silly reason of creating "a literary revolution." The Magistrate of the town Manjakuppam sent a legal notice asking Swami to attend on the day fixed. Numberless people attended the court to see the case against Swami. Many a feverish soul were anxiously waiting on all sides to see Swami coming in the coach; some of the throngs drew the attention of the Magistrate to enquire what the real cause of such huge crowd in the road. Next

carriage after that, was that of Swami. He got down his coach and went straight to the place where he was welcomed by the Magistrate with the greatest reverence he had ever shown to any one. He was especially struck by his punctuality and simplicity. There must have been a sort in the person of Swami's personal magnetism in him for he had made every one spell bound. After the case, the Magistrate took him to his private room and conversed with him heartily in a tongue unknown to Swami. Indeed, it was mystery to note here that though Swami knew nothing of English, perfectly understood whatever the Magistrate talked. After few minutes, both came out. They took their respective seats facing each other. The plaintiff attended by rich people some of them his students took an active part in the case. After the plaintiff was examined on the strength of the statements of his witnesses Swami was found to be of immaculate character. The Magistrate became impressed that the defendant was an extraordinary being. The case over thousands lined the road leading to Swami's cottage house at Vadalur and expressed their anxiety to get a glimpse of the fiery eyes of the sage. In a couplet of his work "Arutpa" Swami says, "man is immortal, ever living and ever blissing." The pedants in a discussion accused him of a faulty statement. I do not know what sort of animosity they had towards the sage and it is clear that the cause of such follies was their own ignorance. This is the



misery of half and half superficial learning without going deep into the meaning of things. The object of this saying mainly depends on the fact that we touch and go and sip the foam of many lives. Rotation is the law of nature. There is a baby who after it is born, it must have to increase in stature and undergoes all sorts of changes boy, youth and man.

The stage of man is gradually developing one as the childhood developed into boyhood and boyhood into youth and youth into manhood. As we grow day by day the powers of senses or Indryas become less active and dies. Can this soul expect an eternal life as life is a scale of degrees, which is not free from scourging death? No. Then what? To illustrate it simpler, an example is necessary. When a man is fast asleep, he is away from mind and senses. Even in this present soporiferous state if he is disturbed a little he wakes up. It does show that he recovers his mind and senses. The abstinence of pleasures of Indryas controlling the mind directs to realize the self within (*i.e.*) the inner nature and by doing this service sincerely we will be rewarded with ever blissful state (Atman). The moment we realize that God dwells in us and come to understand our true nature we become free from all sin. The fire of true knowledge of the divine nature burns all sin into ashes and makes the soul realise that it is free. This is indeed a true research and the desire of achieving the divine power therefore comes

in the progress of reason and experience to act as an auxiliary to our instructive desire of knowledge. The idea of such power is also in some degree the foundation of the pleasures of virtue. The thirst after such pursuits is not the motive of selfishness as to the object of hunger is not happiness but animal sustenance to the object of curiosity is not sensual pleasure but happiness in knowledge. This is the meaning of his saying "I am made immortal." Like is only known by like." The wreaths of pleasures encircle us around like light and darkness. Heat and cold and sweet and sour &c., which by the quarrel being agreeable among themselves deludes the day of life. We must not be a mere receptacle taking in whatever we may hear but we should lift everything looking into the rationale of it. A mere sight or touch of the great soul will magnetize us and it is a clear fact that by talking with any such man of vigorous mind, we acquire the same habit of looking at things in the same light and interpreting them in the very same divine understanding. To grasp fully the inner meanings of Arutpa requires long patience and to realise the spirited truths one need keep up to the world-wide Sermonic teachings contained in it. This book is so exceedingly pleasing and likely to prove of such limitless service to every english speaking Indian that we trust with absolute confidence that every one who gets to know the noble aspiring thoughts of this great sage, the sweet scent

of them just as a rose spreads its giddy scent around it thus every one will spread like missionary and preach the religious views enabling his fellowmen to have these practical suggestions referred to and discussed in the privacy of his home. All his practical experience and intuitively gifted informations he has arranged in Arutpa which are by far the best piece of literary work in the religious sphere and adapted to those for whom they are meant. True genius is he who will not impoverish but will enlarge his capabilities and suggest new thoughts, as it were for the soul. Such a mind is to commune with divine nature. All through the book the saint exhibits sympathy and love to all his fellowmen and this is the great mission of every man in this world,

---

## சா த் து க் க விக ள்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து மகாவித்துவான்

சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலிபாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்

இ ய ற் றி ய து.

பன்னிரு சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

உலகனைத்துஞ் சமரசநன் னிலையதனி லேயமுந்தி யுயர்வொப் பில்லா  
வுண்மைசிவ பத்தியினி லேதினைக்கத் திருவருட்பா வுவந்து சொற்ற  
நலமிகுநம் மிராமலிங்க வள்ளலார்த் தோத்திரங்க ணவக்கப் பாடி  
நண்ணுமடி யார்நிமித்த மவர்செய்யற் புதங்கன்சில நாடி யிந்நான்  
உலவுவாங் கிலபாஷை யோர்ந்தவன் பருமுணர வுதவி செய்தா  
னுத்தமனும் பாலசுந் தர்க்கோமா னருந்தவத்தி லுதித்த செம்மல்  
நிலவியநற் குருபத்தி சிவபத்தி யிற்றிகழு நேர்மை யாவு (ருனே  
நிமிர்திருவேட் டீஸ்வரன்பேட் டையிலோங்குஞ் சாம்பசிவநிபுணன்

சேன்னை சமரசஞான சங்கத்தலைவராகிய

ஸ்ரீமத்-ஷண்முகானந்த சுவாமிக ளியற்றியது.

யோகானந் தாஸ்ரமம்

அ க வ ற் பா.

தேன்வருங் கமலத் திசைமுக னுணர்ந்த  
நான்மறை யறியு நவையறு மா தவத்

துற்ற மெய்ப் போதத் தூரகரு மமரருங்  
கற்றநற் புலவர் கருத்தினும் வாக்கினும்

உன்னவு முறைக்கவு முளைவினைக் காணவுந்  
 தன்னரு ளின்றித் தாக்கரும் பூரணம்  
 நச்சிய வுலகி னனிநிறைந் தறிவாய்ச்  
 சச்சிதர் னந்தத் தகுபரம் பொருளாய்  
 முனாப்பல தவங்கொளு முதறி வேர்க்குத்  
 ததைகு மருள்செயத் தாங்கி யருளுநக்  
 காலமுந் தேசமுங் காட்டியு மன்பாற்  
 சாலவந் நெறியே தழைத்திட வருளா  
 னடித்தலை மானவின் னாமநீர் வைப்பிற்  
 படித்தலம் புகழ்ப் படுமிரா மலிங்கப்  
 பெருந்தகை வடிவாய்ப் பிறங்கியின் புருவாய்  
 கரும்பினு மினிதருங் காசிக லருட்பா  
 கேட்டவப் பொழுதே கிளர்தரக் கண்ணீர்  
 வாட்டமா முலகின் மயலற வருடருஞ்  
 செம்பொருள் வாய்ந்த தீர்தமிழ்ப் பாவுடன்  
 பம்புநூல் வகுத்த பரிசினைக் காண்டரப்  
 பூத வுடலருட் பொலிவா லருளுரு  
 வாதலென் றுரைக்கு மருமறைக் கிலக்காய்  
 இலகிடப் பயனெழி லியோகமு ஞானமுங்  
 குலவிட வேங்கிய கோதகல் மேரு  
 சீவகா ருணியத் தெள்ளமு தக்கடல்  
 பாவகா ரிகடமைப் பற்றற விடுத்தோன்  
 ஆக்கஞ் சாந்த மருளெனக் கண்டோன்  
 நோச்சக் குழைவுறு நுண்ணறி வாளன்  
 பொன்றாக் கலைக்கடற் பூரணப் பிரக்குன்  
 சென்றார் வறுமையைத் தீர்த்தருள் வள்ளல்  
 எத்தலத் தவரு மிறைஞ்சிட வருளும்  
 வித்தகன் சரிதம் வியப்பினும் வியப்பே

ஆதலி னிதனை யருந்தமி முறிந்தோர்  
 காதலித் திடல் போற் கண்ணியு மாங்கில  
 படையி லற்புதப் பாக்களு முணர்தரக்  
 கோடையிற் றெண்ணீர் குறுகிய வாறுபோற்  
 றந்தனன் றமிழுந் தாவிலாங் கிலமுஞ்  
 சிந்தையி லுணர்ந்த தெள்ளறி வாளன்  
 பத்தித் துறைபுகும் பண்புளன் சார்தன்  
 புத்திக் கதிரினன் பொறையுறு மாண்பன்  
 ஈந்தனன் யாவரு மெழிலுறச் சீர்சேர்  
 சாம்ப சிவமெனுந் தகைமைபெற் றேனே.

சிவானந்த யோகிகளென்னும் முத்தமிழ்க்கவியரசு  
 டாக்டர் தஞ்சை சண்முகம்பிள்ளை யவர்கள்கூறிய

விருத்தம்.

பொய்யருற வாடாது பொய்ப்பட்ட மேலாது  
 பொதுமா தர்க்கே  
 நையுமனஞ் செலுத்தாது நல்லவரைப் பழிக்காது  
 நட்புற் றேரை  
 வையவசை மொழியாது தொன்னூலாம் பன்னூல்கள்  
 வகையி லோர்ந்தே  
 யுய்யும்வழி தனையுணர்ந்த சாம்பசிவ மெனுங்கோமா  
 னொருவ னுண்டால்.

அன்னவனங் குருவாமெய் யருட்பிரகா ஸப்புனித  
 னடிக்கே யன்பு  
 முன்னுமனத் தினனாகி முதறிஞர் குழாமுற்று  
 முதிர்ந்த தீஞ்சொல்  
 பன்னியவன் பின்வயமா யருட்பிரகா ஸப்பெயர்கொள்  
 பனுவல் தந்தான் [ருநா  
 இன்னதென வதன்சிறப்பை யெடுத்திசைக்க வென்னொ  
 வியலா தன்றே.

சென்னைப் “பூலோக வியாஸன்” பத்திராதிபர்

சோடச அவதானம்.

ஸ்ரீமந். பூஞ்சோலை-முத்துவீர நாவலர்கள் கூறிய

சாஸ்திரச்சீர் விருத்தம்.

வேதமுறை யாகமமெய் யுயிர்க்கருணை விதிவிலக்கு  
விழையும் பக்திப்

போதநிறைந் தொழுகுமெவை யுலகுவப்ப முழுட்சுநிலை  
பொருந்த வோர்ந்தும்

பேதமறைந் துழல்சமுக்க ரிறுமாப்பா மிருணசிய  
பெருகா தித்த

நீதமுறை யொன்றைந்தா யொன்றருட்பா வொன்றேசால்  
நிதியைத் தந்து.

பொய்படைத்தும் பொய்யல்லாப் பேர்படைத்த பொருள்போ  
பொருந்து நித்ய [க்கப்

மெய்படைத்துச் சிதம்படைத்த சிதம்பரார்ச் சிதம்படைத்த  
விமல னாவின்

நெய்படைத்து மணம்படைத்த நிதிமணத்தி னிலையுணர்நன்  
னேர்ப் படைத்துச்

செய்படைத்த கைபடுக்குஞ் சிரமுடையார் குதூகலிக்கத்  
திருவ ருட்பா.

நிதிமாந்தித் தானலதன் னியங்காண வகைகண்டு  
நிலையே சாலும்.

விதிமாந்தி மாந்தியருட் பிரகாச மென்றொருநூல்  
வீற வேயெய்

பதிமாந்தும் வாறளித்த திருவேட்டிஸ் வரன்பேட்டைப்  
பண்பான் நற்சந்

ததிமாந்துஞ் சாம்பசிவப் பேராளன் றகைமையினைச்  
சாற்றற் பாற்றோ.



சென்னைப் “பூலோக வியாஸன்” உபபத்திராதிபரும்,  
சோடச அவதானம்.

ஸ்ரீமத். பூஞ்சோலை - முத்துவீர நாவலரவர்கள்  
மாணக்கருமாகிய

S. வேதமாணிக்க ரவர்கள்கூறிய

வேண்பா.

சீரோங்கு ஞானச் செழுஞ்சுடராய்த் தோன்றியிந்தப்  
பாரோங்கு நல்லவருட் பாவுரைத்து—நேரோங்கும்  
பத்திரச மூட்டும் பனிமொழியி ராமலிங்க  
சித்தியன்ற னன்பை நினைந்து. (1)

மேம்படுநற் கல்வியினால் மிக்கோர்தந் நேசத்தால்  
தாம்பயனை யுற்றுத் தகைமலியுஞ்—சாம்பசிவ  
மென்னுந் திருப்பெயர்கொண் டென்னெஞ் சகலாது  
மன்னுந் தையகுணபூ மான். (2)

அருட்பாவின் சாரத்தை யம்புனியோர் தேரத்  
தெருட்பாவா லோர்நூலைச் செய்தான்—பொருட்பாவில்  
மிக்குபர்ந்த வாணர் மிகுமேன்மை யாக்கொள்ளத்  
தக்க வருட்பிரகா சம். (3)



உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிற்றம்பலம்.



அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங்கருணை  
திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்னும்  
**புநீமத். இராமலிங்க சுவாமிகள்**  
அருட்பிரகாச விளக்கம்.

குருதோத்திரம்.

அகவல்.

அன்போடு கெந்த அறிவே சிவனு  
யென்னு ளினிக்கு மினிய தவத்தோன்  
நற்றவம் புரிந்த நலமிகு மக்கள்  
கற்றதிற்பயனுய்க் கனவினி லோர்ந்த  
சித்திக ளெல்லாங் கிறக்கவே செய்த  
சத்தே சித்தாய் சித்தே சத்தாய்  
இன்பந் தந்த இகபரத் தோனே  
அன்பர்க் கரசே ஆரணப் பொருளே  
சற்குரு நாதா சமயா தீதா  
சொற்பொரு ளுண்மை துலக்கிய ஞானப்  
புண்ணிய வடிவே பூரணப் பொருளே  
நண்ணிய வன்பர் நாவினி லினிக்கும்  
சின்மய குருவே சீரார் சிவமே  
தன்மய மாக்கித் தாங்குந் தற்பதம்  
சொல்லின் முடிவிற் சுகமாய் நிற்கும்  
எல்லைக் கப்பா லெழுந்த சுடராய்

நானேநீ யென்று நனிலும் பல்கலை  
யானே யறிய விசைந்தன வென்னுள்  
தொழுதற் கெனியோய் தோன்றாய் மறையாய்  
எழுதற் கென்னு லெப்படி முடியும்  
எனக்கே யுகந்த வென்றன் குருவே  
மனச்சல மொழிக்கு மருந்தென் மணியே  
அன்பர்க் கரசே யருமருந் தேவே  
இன்ப வெளியி னிவங்குமா மணியே.

—o—o—o—  
வெண்பா.

விண்மணியே வெண்மணியே விண்ணி லுறைவோர்தங்  
கண்மணியே யென்னுட் கலந்தவருட்—பண்பா  
பெனக்கீந்த தெல்லாமிங் கெவ்வா றுரைப்பேன்  
மனத்தூய்மை யாக்கு மருந்து. (1)

கறையிலா நெஞ்சிற் கமழுமகா ஞானம்  
நிறையிலார்க் கேயளிக்கு நீதா—உறையிலா  
ஒள்ளிய செம்பொன்னே யுத்தமர்தம் பாடோங்கும்  
நள்ளியவென் ராமலிங்க நாடு. (2)

இரவு பகலிலா விற்பவித யத்துள்  
கரவிலா நிற்குங் களிப்பே—குறைவிலா  
மெய்ஞ்ஞான மத்தனையும் மேனியுள நிற்குமருள்  
மெய்ஞ்ஞான மென்றே விதி. (3)

எனக்கே சமைந்த இராமலிங்கக் கண்ணே  
மனக்கேத மாற்று மருந்தே—தனக்குவமை  
யில்லாத தொன்றை யிருக்குமுறை யாத்தோன்றும்  
கல்லா தனவெல்லாங் கற்று. (4)

தண்ணீர் விளக்கெரித்துந் தாசனையோர் பாலிருத்த  
முண்ணீர்மை தோன்ற வுரைவித்தும்—புண்ணீர்மை  
யாயவுடன் மாற்றி யருளுடல்பெற் றெங்குற்றாய்  
தூயவரு ணின்றதெனச் சோ. (5)

தொடருந் திருநோக்கச் சூகதியிலு மேநற்  
கட்குஞ் சலாசந்தான் கானீர்—திடவ  
ரதிசயிக்கப் பூவி லைந்தகித்தி யாடி  
மதிமயங்க வெங்குற்றாய் மா. (6)

பொற்பங் கயப்பாவிற் போந்தவெளி யம்பலவன்  
கற்பங் கொடுக்கவுண்ட கானையே—வற்பம்  
மகத்தொன்றாய்க் காணு மகத்தறிவு பெற்று  
மிகத்தெங்கே யுற்றா யிசை. (7)

திருவா சகங்கேட்ட திவ்யமணி யேயென்  
உருவாகக் கண்டிங்குய் சின்றேன்—கருவில்  
கலந்த பெருந்தகையே கைக்கிசைந்த பொன்னே  
அலைந்த வடியேற் கருள். (8)

ஆன்றோ ருரைத்த வருடேறு மெய்ம்மறைபுஞ்  
சான்றோ ருரைத்த தகுபயனும்—தோன்றுமீம்  
மேதினியி லெல்லோரு மிக்கருமை கொண்டேற்க  
போதித்தாய் சற்றருவாயப் போந்து. (9)

பெற்றவனே பிள்ளைப் பிணிபசிகண் டோம்பலென  
நற்றவர்கு ழொற்றி நகர்வாழும்—பெற்றி  
யுடையா ளமுதளிக்க வுண்டவருண் மாரி  
யுடையா யமுதருள்வா யுற்று. (10)

வண்மைசா ரம்பொருளின் வள்ளனிலை காட்டுமொரு  
உண்மைசா ரம்புகல வோதுதற்குந்—திண்மைசா  
லையமிலா வுத்தரசிற் றம்பலத்தே நின்றொளிருந்  
தூய்ய வருட்பெருஞ் சோதி. (11)

உத்தமமே யென்றுணரு முண்மைநிறை மானிடர்கள்  
 நித்தமுமே சித்தம்வைத்து நீடுலகில்—மெத்த  
 புகழோங்கு மெங்களரும் புண்ணியனே யென்று  
 நிகழ்வதெல்லா நின்னுமே மே. (12)

பேசுந் திறமையிலேன் பேதையெனப் பேர்கொண்டேன்  
 நேசமுட னன்பாக நீவருவாய்—வாசநிறை  
 சுத்தாவத் தைக்கடந்து சோதிவெளி நின்றோர்க்கிங்  
 கெத்தகையா நின்னுருவ மே. (13)

பெற்றபொரு ணீயால் பெறுப்பொருள் வேறுளதோ  
 உற்றபொருள் வேறிலையே யுன்னுங்கால்—மற்றடிமை  
 என்பாலே நீயிணங்கி யேற்றபொரு ளோதினைக்கொ  
 லுன்பா லுயிர்வைத்தோ ரோது. (14)

ஒன்றாகு ஞானசுக முற்றுணருந் தன்மையதால்  
 நன்றாக வோங்கு நடுநிலைக்கே—என்றும்  
 விளக்கி னொளிபோல் வெளியாகத் தோன்றுங்  
 களக்கமறக் காட்டுங் கதி. (15)

குணங்கொண்ட தெல்லாங் குணமாகக் காணு  
 மணங்கொண்ட மாமணியே மற்றென்—துணையாக  
 நிற்கு நிராமயனை நேர்ந்துடனே காணவெழில்  
 தற்பொய் வந்தருள்வாய் தான். (16)

மேலான மேம்பதியை மேலாக வெண்ணினவர்  
 நாலாம் பதவிக்கே நண்ணுவரால்—நூலாய்ந்த  
 நுண்ணியர்த மெண்ணத்தி னுட்பமா மெய்ப்பொருளைத்  
 திண்ணமுட னேயளித்தாய் தேர்ந்து. (17)

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்காலும்  
 நேயமுட னேநின்னை நித்தியமும்—வாயுருகப்  
 பாடும் பனுவலுக்கோர் பான்மைமிகப் பூட்டியே  
 தேடுந் திருவருளைத் தேர்ந்து. (18)

ஞான நிலைவளரு நன்னிதியே நற்கூடரே  
மோனகலை மூவாறு முன்னோங்கி—ஈனமற  
எல்லாக் கவலைகளு மென்னித யத்துள்ளே  
செல்லாமற் செல்லுந் திறம்.

(19)

ஓதுமறை யாகமங்க ளொவ்வொன்றும் வேறுகச்  
சாதனையிற் சார்ந்துணர்சங் கற்பமெல்லாம்—முதுரையோர்  
வாய்பாட்டி லுள்ளபடி வாசித் துணர்ந்ததெல்லாந்  
தாய்பாட்டில் நிற்குந் தனித்து.

(20)

குன்ற வருட்கடலே கோதிலா விற்பமே  
நன்ற வரமளிக்கும் நன்மையோன்—மன்றில்  
நடனமிடு மையன்ற னாகரீ கத்தைப்  
படனம்போற் பார்ப்பர் பகுத்து.

(21)

காவெலாஞ் சூழங் கனகசபை மண்டபத்  
தாவெலாங் கூடி யருச்சிக்கத்—தாவியங்கு  
நிற்கு நிராமயனை நித்தமும் பாடுதற்குக்  
கற்குமுறை யாராய்ந்தேன் காண்.

(22)

எண்டிசைச் சீரோங்கும் எங்கன்சிவ னற்புதத்தைத்  
தொண்டைமண்ட லப்புகழே தூய்விக்கும்—திண்மையனே  
நூதனமாய் நுண்ணுவிக்கும் நுண்மையறி வாளர்க்கு  
மாதவத்தில் நிற்கு மதி.

(23)

அருஞ்சிவமாய் மாவெளிக்கு ளார்ந்த வெளியாய்  
தருஞ்சிவமாய் நிற்குந் தனியே—கருவுருவாய்  
கற்குமுறை யெல்லவும் கண்டதொரு மாப்பயனாய்  
நிற்குமுறை யோர்ந்தால் நெறி.

(24)

மெய்யாரக் காணுதற்கு மேவுகின்ற மேனிலத்தார்  
ஐயா வுனக்கீ ததிசயமோ—நைய  
அருட்பாவிற் பூட்டியவோ றற்புதத்தை யாய்ந்தால்  
அருட்பாவி னற்சுவையே யாம்.

(25)

கற்றதே சொற்பமாம் கற்பதற்கே யாவலுண்டு  
பெற்றதங்கு வேறுபெரும் பேருளதோ—மற்றிங்கு  
நின்னையன்றி யார்க்குரைப்பன் நேர்ந்ததொரு மாப்பயனை  
என்னையன்றி சொல்வாரா ரிங்கு (26)

பூரியர்கண் மேவுகின்ற புன்மையெனு வாழ்வதனை  
நாரியர்கள் கண்டு நவமிசுந்த—தீரமுடன்  
நின்பா லணுக நெறியுளரோ வற்றோர்க  
ளென்பா லளவை யிசைந்து. (27)

பெண்ணுருவ மென்றெழுதிப் பின்னதனைப் பேணிப்பார்  
கண்மணியே யென்றுங் கதறுவார்—எண்ணியெண்ணி  
தன்னிலையைத் தாமறியாத் தக்கோர்க ளெவ்விதமாய்  
நின்னிலையைக் காண்பார் நிலத்து. (28)

உள்ளதனை யுள்ளபடி யேயுணரா ரோர்கால்மற்  
றுள்ளதனை யுள்ளபடி யுய்த்துணர்ந்தால்—கள்ளமனம்  
வேறாகி நிற்கு வெளிகடந்து தற்சொருப  
நேராக நிற்கு நிறைந்து. (29)

தூரமிலை சேய்மையிலை துக்கசுக மொன்றில்லை  
ஆருமிலை அந்திலத்தி லாயுங்கால்—ஈரமிலை  
எம்மனதுந் தூய விலக்கணமாய்த் தோன்றிடுமால்  
அம்மனதே சத்தென் றறி. (30)

இல்லாத தொன்றை யிழுக்குமனம் வேறென்றாய்க்  
கல்லா தனவெல்லாக் கற்றாயே—நல்ல  
அறிவால் விளங்கு மறிவே யறிவா  
நெறியாக நின்றால் நிலை. (31)

பொய்ஞ்ஞானப் பொய்திலையைப் போற்றி விடந்தனிலை  
மெஞ்ஞானந் தான்வந்து மேவுமே—இஞ்ஞானம்  
இவ்வுலகி லெல்லா மிகபரத்துக் கேதுவாய்  
அவ்வுலக மாராயந் தறி. (32)

எங்கேநல் லன்பருள ரங்கே துலங்குகின்ற  
எங்கேதா னானு மேகமே—அங்கேதான்  
சூனியத்திற் சூனியமாய்ச் சூக்குமத்தி லாராய்ந்தால்  
சூனியமாய் நிற்குஞ் சுகம். (33)

எவ்வண்ணம் வேண்டுகினு மவ்வண்ண மேயளிப்பன்  
செவ்வண்ண மாய்விளங்குஞ் சென்னியனே—இவ்வண்ணம்  
தோண்டாது தோன்றிபத் துவெனியிற் றானோங்கும்  
மாண்டா ரெழுவார் மதி. (34)

சண்முகனைக் காணத் தகுமவரோ டேகியங்கு  
முண்முகமாய்க் கையுறைத லோவினதால்—வெண்பறிதந்  
தந்தான் சட்டமயல்போய்த் தண்ணருளாய் நிற்கமுரு  
கந்தான் கடப்பணிந்தான் காண். (35)

சீதமதி கொன்றை சிரமில்ங்க வம்பலத்தி  
னாத மதிகரிக்க நாட்டியஞ்செய்—போதமிரு  
மெய்யருளாற் பூதவுடல் வேரறுத்து நல்லருளா  
மெய்யனைந்த வித்தகமார் விண். (36)

தென்சொல் வடசொல் தெரிந்தவ ரெல்லோரும்  
இன்சொ லினிக்கு மினிமைசொல்—மென்சொல்  
நனிவிளங்கு நல்லவரு ணட்டுமருட் பானிற்  
கனிவெடித்துத் தேனொழுகக் கண்டு. (37)

நல்லார்பொல் லார்க்கு நடுகின்ற நாயகமே  
கல்லார்பாற் சென்றுங் களிப்புறவே—அல்லார்  
அறிவி லறிவாகி ஆங்காங்கு நிற்கும்  
அறிவே யருட்சோதி யாம். (38)

அருளே திரண்ட அருட்பெருஞ் சோதி  
இருளே திரண்ட வெனையே—விரும்பிமிக  
அன்பா லளித்த யருட்பாவி னுட்கருத்தை  
இன்பமா யானுவந்தே னிங்கு. (39)



வாயார நின்னருளை வாழ்த்துமவர் தம்மிதயம்  
காயா தினிவிக்கும் கண்ணேநன்—னையமுடன்  
சித்திதனை யீந்தவருட் சிற்பிரகா சப்பொருளை  
எத்திசையும் பெற்றுடைய தே.

(40)

அகத்தி னழகெல்லா மன்பா லறிந்த  
இகத்திலின் புண்டோவில் வாழ்வில்—மிசுத்திங்  
கெவரறிவா லெவ்வண்ண மெட்டுமோ வென்று  
பவமயத்தை நீக்கப் பகர்.

(41)

நன்னிலத்தே யோங்கு நற்பயிரே நன்மைமிசு  
மின்னிலத்தில் வாழ்கின்ற வென்குருவே—மன்னி  
முளைத்த வெழில்நிறைந்த மூதாயென் றுன்பங்  
களைத்தீர் கரைசேரக் கண்டு.

(42)

சீரார் பெரும்பயனைச் சிந்தையுடன் சிந்திப்பார்  
நேராக நிற்கு நிராமயனைப்—பாரிலுளோர்  
எல்லாரு மாகவே யேத்தி யடிபணிய  
சொல்லீரஞ் சொன்னார் துணிந்து.

(43)

உலகமெனுஞ் சொல்லிற் குயர்பொருள னந்தங்  
கலக மறவுரைத்த கண்ணே—நிலவுலகில்  
தோனறியவி ராமலிங்கத் தூயோ யெனக்குனரு  
ளுன்னுவதெவ் வாறோ வுரை.

(44)

உரைக்குந் திருவருட்பா வொன்றேயென் னெஞ்சைக்  
கரைக்குங் கனிசுவையாய்க் காட்டித்—திரைக்கவா  
ளுனந் தனைவிளக்கு நற்குருவே நீங்காத  
வானந்த மின்றிற் யருள்.

(45)

அருளெல்லா நின்னுடைய தாக்கமெஞ் ஞானப்  
பொருளெல்லா நின்பாவிற் பூட்டி—யிருளெல்லாம்  
போக்கியவி ராமலிங்கப் பூபா வடிமைநாயர்  
நீக்கி யிவணலஞ்செய் நீ.

(46)

நீடு முயிர்க்கருணை நின்வசத்தே கண்டலது  
 பீடுறுமிப் பூமிப் பிழைக்காதே—நாடுபுகழ்  
 செவ்வியவி ராமலிங்கத் தேசிகனை நின்னருளை  
 யெவ்விதத்தால் வாழ்த்துவனின் றே. (47)

இன்றல்ல நாளைக் கிருந்தாலு மிவ்வுடல  
 மென்றைக்கொ வேர்நா ளிறக்குமென—நன்றுணர்த்தி  
 நன்மை தருவழியை நாட்டியவி ராமலிங்கத்  
 தன்மவள்ளால் நின்னருளைத் தா. (48)

தாவுஞ் சிதம்பரமெய்த் தண்ணருளைப் பூவுலகோர்  
 மேவும் படிக்கரிய மேதகையாய்—நாவினிக்கப்  
 புத்தமுதம் போலும் புகழருட்பா வீண்டளித்த  
 சத்துவனே நின்றாள் சரண். (49)

சரணம் புகுவார்க்குத் தற்சமனித் தேமுக  
 கரணநிலை காட்டுங் சுதியே—தருணமிது  
 நாயேன் றிருவருளி னாட்டமுற்றுப் பத்திசெயச்  
 சாயா மனவுறுதித் தா. (50)

தாலமிசை காமாதிச் சண்டாளர் கைப்புருமென்  
 கோலமதி யைத்திருத்துங் கொள்கையோ—பாலமுதின்  
 மிக்குயர்ந்த தீஞ்சவையொன் மேன்மையருட் பாவளித்தா  
 யெக்கணமு மென்னுள் ளிருந். (51)

இரும்பு மிளக விசைத்தவருட் பாவின்  
 பெரும்பிரசம் யான்சுவைத்தப் பின்பு—பருஞ்செங்  
 கருப்புங் கசப்பாகிக் கற்கண்டுத் தேனும்  
 விரும்பாது செய்வித்த வே. (52)

வேதத்தி னுட்பொருளை வேதாந்த சாரத்தை  
 நீதத் திருவருளை நீணிலத்தி—லோதவந்த  
 பொன்குருவே ராமலிங்கப் புண்ணியனே யென்னகத்து  
 மன்னியருள் செய்பு மகிழ்ந்து. (53)

கட்டளைக் கலித்துறை.

மகிழ்கொண் டிலங்கு முயிர்கோடி கோடியிம் மாநிலத்துத்  
திகழ்கின்ற வாறுசிற றம்பலத் துற்றுச் சிவக்கருணை  
நிகழ்கின்ற நல்லடி யார்க்குட் சிறந்திடு நின்மலனும்  
புகழ்கொண்ட ராமலிங் கன்றிருப் பாதத்தைப் போற்றாமினே.

போற்றுஞ் சிதம்பரப் புண்ணியன் கண்ணியன் போதவரு  
ளுற்றைப் பெருக்கி யுலகோர்க் களிப்ப வுளங்கனிந்து  
தேற்றுந் திருவருட் பாவுரைத் தேயழற் றீவினையை  
மாற்றிய ராமலிங் கத்தகைக் கென்னகைம் மாறுளதே (55)

உய்யும் படிக்கரு ளொன்றினை வேண்டிடு முத்தமார்க்குச்  
செய்யும் பணிபுநற் சிந்தையு மன்புந் தெளியவென்றன்  
கையிற் றிருவருட் பாவளித் துள்ளக் கலக்கமெலா  
நையத் தகர்த்தனன் ராமலிங் கேசனென் னற்றவமே. (56)

தவஞ்சற்றி லேன்பொய்ச் சமூக்கிற் றிரிந்துசண் டாளமனப்  
பவஞ்சற்று நீங்காத வெண்ணைக்க டாகுதித்துப் பன்மறைசொல்  
சிவஞ்சத் துவத்திருப் பாவளித் தானந்த தேட்டையிலே  
நவஞ்செய்த தேசிகன் ராமலிங் கேசனை நாடுள்ளமே. (57)

உள்ளங் களிக்கநல் லானந்த தேனை யுவந்தளிப்பத்  
தெள்ளுந் தமிழ்ச்சுவைப் பாவனந் தந்தந்து தீவினையேன்  
கள்ளந் தவிர்த்த வருட்பிர காசன் கழலேகிதம்  
விள்ளுமன் பாற்றுதி செய்யவுந் தேன்றுயர் விண்டனனே. (58)

விண்டே னுலகத் துறுமொரு மாயையை விள்ளுநலங்  
கண்டேன் திருவருட் பாவினுள் ளேழுக் கனிரசத்தை  
புண்டே னருட்பிர காசவள் ளற்கென் னுயிரளவுந்  
தொண்டே புரியநின் றேன்பணிந் தேனவன் றாவடியே. (59)

அடியார்க் கடிமை புகுமார்க்க முஞ்சுத்த மாமனதும்  
மிடியார்க் குதவுங் கருணையுஞ் சாந்தமு மேவுமிந்தப்

படியாக நல்லுப தேசமெல் லாமருட் பாவினுள்ளே  
முடியா வமைத்த வவன்பாத பூசை முடிப்பதென்றே. (60)

என்றே திருவருட் பாக்களென் னெஞ்சத் திசைந்ததுவோ  
வன்றேயப் பாக்களி னுமீடே புகுந்துவந் தல்லலற  
நன்றேயென் னுள்ளிற் கலந்தமெய் யானந்த நற்சுகத்தை  
யின்றே நினைக்க வினிக்குதை யோபுல னென்கணுமே (61)

கண்ணுக் கொளியுங் கருத்துக் குணர்வுங் கதிநிலைபு  
நண்ணற் குரிய நெறிபல கூட்டி - நலஞ்செய்யுழிற்  
பண்ணுக் கினிய சுவையாந் திருவருட் பாவையன்றி  
யெண்ணற் கொருவழி வேறுமுண் டோசுக மெய்துதற்கே.

கேட்கு மிருசெவிக் கின்னமு தாகக் கிடைத்ததுவு  
நாட்க ணமனை யெதிர்த்தோட்டு த்தை நயப்புதுவும்  
வாட்கண் மடந்தைவெம் மாயையைப் போக்கிட வந்ததுவுஞ்  
சேட்க னுறுந்தேவர் தேடுந் திருவருட் பாத்தெளிவே (63)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மேதினி யுயிர்க ளாம்பல் விதங்களும் விரும்பு மாறே  
யாதுயா மறைவி ளக்க மமைந்திடு வகைமிக் குற்ற  
நீதுயா ரருட்பா தன்னை நிதியெனத் தந்த வென்றன்  
கோதிலா ஒண்மை சால்சற் குருராம லிங்க தேவே. (64)

ஓதிடும் பொருளை யோர்ந்திக் குலகெலா முய்ய ஞானச்  
சோதுயாம் நிலைக்கு ணின்று சொற்பனத் தப்பால் நின்ற  
மீதுயாம் போதத் துள்ள வித்தக வருட்பா சொற்றக்  
கோதிலா ஒண்மை சால்சற் குருராம லிங்க தேவே. (65)

பூதிய நான்கி னென்றும் பொருள்வெளிப் பாதத் தொன்றும்  
ஆதியு நடுவு மந்தத் தாரருட் கருணை வெள்ள  
நேதிரன் குணர்த்த ருட்பா நிகழ்த்திய வள்ளாற் றுன்னுங்  
கோதிலா ஒண்மை சால்சற் குருராம லிங்க தேவே. (66)

உருவமு மொன்று மில்லா வுன்னையே பிரம்ம மென்பார்  
உருவமாய் நின்றோர்க் கெல்லா முயர்தருஞ் சிவமே யென்பார்  
தருமலர் வீசு கின்ற தாளினைப் போற்று கின்றேன்

இருள்கடிந் தென்னை யான விணங்குவா யிணங்கு வாயே.

பத்தியுஞ் சிறிது மில்லேன் பண்புடன் பேசற் கில்லேன்  
நித்தியஞ் சிவனே யென்றேன் நிர்மலா வென்றேன் கூவி  
எத்திசை யோங்கு நினை யென்னுளை வைத்துக் காண  
பித்தமேற்கொண்டே னின்பாற் பெருமையாய்க் காக்குமாதே.

ஐம்புல னடங்கா தார்க்கு மறிவது விளங்கா தார்க்கும்  
அம்பலத் தாசின் செய்கை யறிதன்மிக் கருமை யென்று  
உட்பர்கள் சொல்லக் கேட்டு முறுதிபாய் நம்பி னேன்பின்  
எம்பவந் திர்க்க வேண்டி எழுஞ்சுட ரான கோவே. (69)

அற்றார்க்கிங் குற்ற தேவே அருமருந் தான தேவே  
கற்றார்கள் களிக்குந் தேவே கண்மணி யான தேவே  
செற்றாருக் கருளுந் தேவே செகமெலா மோங்குந் தேவே  
பற்றார்கள் பணியுந் தேவே பண்புட னுகந்து காவே. (70)

உன்னையே யன்றி வேறோ ருயிர்த்துணை யுலகி லுண்டோ  
அன்னையே யுன்னைப் போல வாதரிப் பாரு முண்டோ  
என்னை நீ நெகிழ விட்டா லெனக்கொரு துணையு முண்டோ  
கன்னல்வேள் மதனைக் காய்ந்த கண்ணுத லருள்மிக் கோனே.

அருநெறி சாரா தார்க்கு மன்பது நெகிழா தார்க்கும்  
பரநெறி கிட்டா தார்க்கும் பாவமே யுற்றார் கட்கும்  
திருவருட் பாகைக் கூடித் திருவரு டனைச்சேர் பித்துக்  
குருவருட் சித்தி செய்து குகனடி சேர்க்கு மன்றே. (72)

கோட்டமே வேண்டி மிக்க குணமதைச் சீர்தூக் காமல்  
வாட்டமே தின்றி நினை வகையுடன் வணங்கு தற்கு  
நாட்டமே வேண்டி நிற்பால் நடுநிலை நிற்க வெண்ணிக்  
கூட்டமே யடிய ரென்று கூடினேன்நாடி னேனே. (73)

காரணச் சரீர நீங்கிக் காரியத் ததீதப் பட்டு  
ஆரணப் பொருளுக் கப்பா வருளுடன் கூடி நின்ற  
பூரணத் தெல்லை யுள்ளே புனிதமாய் நின்றி லங்கும்  
ஆரண வடிவே யாகி பமர்ந்துளா ரமர்ந்து ளாரே. (74)

தாரக வடிவே யாகித் தரணியி லோங்கு நின்பேர்  
பூரகச் சத்தி யாலே புருடன்தன் வயமே யாக்கி  
மாரகத் தள்ளி நின்ற மாசிலா மணியே யென்னுள்  
ஊரக ஓர்ந்து கொண்டிக் குயிரினி லிசைகின் றுயே. (75)

பெற்றவர்க் கன்ப னானுப் பிறவியை நீத்த னானுய்  
உற்றவர்க் குள்ளே நின்று முயிர் த்துணை யான யானுய்  
அற்றவர்க் கமுக மானுய் அரும்பொருள் முதலே யானுய்  
கற்றவர் தளிப்ப வானுய் கண்ணுடை வள்ள ளாரே. (76)

என்னையே பன்றி வேறே யிதயத்து ளொன்றுக் காணேன்  
கன்னிதன் வாழை போல கண்டிடுங் காட்சி தன்னில்  
இன்றுன தமுக மாய்நின் றினிப்புட னினிப்பா யென்னுள்  
என்னையே என்னுல் காண விசைந்தனை யிசைவோ டையா ()  
கண்டவர் சொல்வர் வேறாய் கற்பனை காட்டி மிக்கப்  
பண்டைகா லத்தை யொட்டிப் பயனுறும் பயன்வே ருகத்  
தொண்டைமண் டலத்தி லுன்னைத் துதிப்பவ ரனைக ருண்டு  
வண்டுதான் மதுவருந்தும் வகையைநின் றேற்ப நெஞ்சே. ()

வேறு அறசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வண்டுமது வருந்துதல்போ வருட்பாவி னினியசுவை  
வகையாய்த் தேடி

கண்டுகளிக் கின்றவெல்லாம் கண்மணியே கண்ணொளியே  
கதியே பென்ன

உண்டுமத்திக் குணர்வறியா ருத்தமராய் நீடுலகில்  
உயர்வை நாடிப்

பண்டைக்கா லத்தினொரு பயனுய்நின் றெனையழைத்த  
பரம தேவே. (79)

வாய்சார்ந்தா ரவரிடத்தே வாழ்கவெண்ணி வகையுடனவ்

வாழ்வை நம்பி

காய்போன்ற வெம்மனத்தைக் கனிவிக்காக் கயவருடன்

கலந்து வினை

நாய்போலுந் திரிந்தேங்கி யிங்குமங்கு நலமின்றி

நான்வ ளர்ந்தேன்

தாய்போல்வந் தாதரிப்பாய் தயாநிதியே தக்கோர்சொல்

தகுதி யோனே

(80)

புண்ணியமோர் வடிவுகொண்டும் புவிமாக்கள் கண்டுமிகப்

பொருவி லன்பாற்

றண்ணியமா மதிமுடியோன் றகுமருளாற் சாகாத

தன்மை பெற்று

மெண்ணியவெண் ணியவாறு வியற்றியுந்தன் னிலைவிளங்க

வியற்பா லோதுங்

கண்ணியமா ரிராமலிங்கக் கதிரையக மதிக்கவிருட்

கலக்கம் போமே.

(81)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய லிருத்தம்.

ஏழிசைப் பயனா யினனருட் பிழம்பா

யென்னுளே கலந்தபே ரொளியே

ஆழுவே நினைக்கி னன்புரு வாக

வகம்புற மினிக்குநல் லமுதே

ஏழ்நிலைக் கப்பா லேகமா நின்றங்.

கிலகடு மொருதனிச் சுடரே

பாழ்மன நிலைக்கத் திருவருட் புரிவாய்

பகரரும் வள்ளலெம் மணியே.

(82)

சுத்தமெஞ் ஞானச் சுகமளித் தாண்ட

சுந்தரத் தூயமா மணியே

இத்தலத் தினினின் னிணையடி யடைந்தோர்க்

கின்பமே விசைத்திடு முகிலே

சித்தமுண் மகிழ்ந்து திருவருட் பாவைச்  
 சீருற வளித்தருள் தகையே  
 உத்தம ராம லிங்கவன் ளால்நின்  
 னுயர்பத மறந்திலன் கோவே.

(83)

இ து வு ம து.

கூடாவொ முக்கமதில் கூடிநின் றேனையொரு  
 குவலயத் துளவு காட்டி.  
 வாடாத வென்மனதை வள்ளாவ ருத்தினல்  
 வகையெலாம் செய்த வருளால்  
 நாடாமல் நாடிநான் நைந்துகைந் துருகியே  
 நலமொன்று மறியா மலே  
 ஓடாது வோடியே யுணராத வுண்மையை  
 வுணர்விக்கு மென்றன் குருவே.

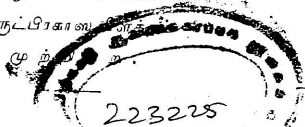
(84)

எண்சீர்க் கழிநெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.  
 துரிசுகன்ற மெய்யடியா ரிதயத் துள்ளே  
 துவெளியாய் நிற்கின்ற துரிய வாழ்வே  
 தரிசனமாய் வடலூரை வகையாய்த் தேர்ந்து  
 தயங்குமொரு தனிநிலையின் வளங்கண் டாக்கே  
 நெறிதவறா முறைமுறையே முயல்வோ மானால்  
 தித்தியனாய் நிற்கின்ற நிமலன் றன்னை  
 அறிவொடறி வேயென்றாக் காங்கே தன்னு  
 ளறிவதற்கே யமையுமென தமலர் வாழ்வே.

(85)

ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருட்பிரகாஸ



223225



*Apply to:-*

---

**1. Mr. T.C. Rajagopaul Pillay,**

*No. 21, Mangammal Street,*

*Seven Wells, Madras.*

**2. Mr. T. R. Rajamannar Pillay,**

*No. 20, Palayappan Street,*

*Seven Wells, Madras.*